HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואתי מלוה ופריק. מן ההקדש נדבר מועט כדי שלא יתמרו הקדש יוצא בלא פדיון וגובה חובו כדתנן בערכין בפרק שור שיטומים [כג:] הקדיש בתשעים מנה והיה חובו מאה מנה מוסיף מלוה זה על מלוותו לינר ופודה את הנכסים הללו מיד הקדש נדינר זה וגוטלן בחובו ולינר דיניה מפרש טעמא התם שלא יתמרו הקדש יוצא בלא פדיון. ולף על גב דתמר רבא (כתובות דף נט:) הקדש ממן ושיחרור מפקיעין מידי שיעבוד דוקא קדושת הגוף קתמר רבא כגון קונמות או נהמה לקרבן או נגד שפירסו על התמ כי היכי דיכמות(דף סו:) גבי מיטלטלי דמילתא דפירסוה יתמי אמיתא דהוה משתעבד לכתובת התם תמר רבא קנייל מיתמי אבל קדושת דמים לא תמרינן: **כי פליגי דתקדיש מלוה.** בתוך זמן את הקרקע המשועבד לו ולא הקדיש את החוב שלא הקרקע והתם כשהגיע הזמן ולא פרעו זה והוא בא לגבותה מן הלוה מחר בו מן ההקדש: **כיון דהילו הוה ליה זוזי.** ללוה ביום הזמן הוה מסלק ליה למלוה מן הקרקע בזוזי מישתכח שלא היה הקרקע קנוי לו עדיין שלא עכשיו כשהוא גובה ממנה בחובו היא נקנית לו: **בתחריות.** שמא יטלנה בעל חוב דלחובן משמעון בשביל חוב שמיעבדה לו לחובן שישלם לו לחובן זה מעותיו לשמעון ולא היו לו נכסים עוד על בכך מחריות זה: **וזקפן עליו במלוה.** שלא היו מעות לשמעון שפסק על שדה זו וכתב לראובן שטר עליהן ושיעבד נכסיו לו עליהן: **ומפ לחובן.** המוכר ובא בעל חובו וטורפה משמעון ועדיין לא נתן שמעון המעות לראובן ולא ליתומיו ופייסיה שמעון בעבל חוב דראובן בחובן המעות: **דינא הוא.** תע"ג דאבוהון קניל עליה מחריות מכירה זו אפילו הכי יכולין בני לחובן בא על שמעון ולומר אין מטלטלי שבק אבון גבך לא היית חייב עליו שלא מעות ולא היה לך ליתן לבעל חוב ולא לעכבן בשביל מחריות מכירתך דמטלטלי דיתמי לא שיעבדום חכמים לבעל חוב לקרקע של יתומים הוא דאמרינן בעל חוב גובה אפילו מטושטש דמחיים אל שיעבדוה עליהן אבל על מעות שלא היו בעין לא חייל שיעבודו מחיים עליהן וכשהן בעין אין כאן לוה ולבעלי המעות דהיינו יתומים לא הלוה זה כלום: **ואמר רבא** גרסינן: **אי פיקח.** זה שמעון יטעון ויאמר להם אין לי מעות לפרוע לכם שלא קרקע יש לי ונותנה להם בחובותם[ה] וחוזר וגובה אותה מהם בשביל מחריות מכירה שקבל אפילו עליו דהשתא כי לגבי להו הא מלעת מיגלגי מילתא דלמו מטלטלי הוא דשביק גבייה שלא קרקע: **בעל חוב.** אמר אל אפילו חוזר וגובה אותה מהן שלמא אמרינן הטוטל קרקע בחובו מאותה שעה שנתן לו המעות נקנית לו: **שלא"כ.** אמרינן מיגלגי מילתא למפרע שהיתה קנויה לאפילו קרקע זה שגבו בחוב אפילו משום שעה שנתן לו אפילו חוזר וגובה אותה מהן דכמאן דגבי לה מחיים דאבוהון שהכירה מדר' נתן דמה לי אחר הלכך אע"פ שלא היתה קנויה לאפילו מחיים אל שיעבודי עליה אלא עכשיו: **נשאר נשם לו.** לאפר הלוהו לו לא נאמר אלא לאפר אשם לו שלא הקרן שלו. בבבא קמא[ו] אמרינן אשם זה קרן: **מנן נכרי שהלוה כו'.** קס"ל השתא בשלא מכרו לו אלא שיעבדו לו כשאר לוויה שאם לא אתן לך על יום פלוני בא ליתבי וגבה ממנך זה: **כשהרשיונו אלוה.** בביתו של נכרי נתנו. קס"ל השתא בטעמא משום דהוה ליה תורת משכון ובעל חוב קונה משכון: **ישראל שהלוה את הנכרי על חמלו.** קודם הפסח לאחר הפסח אינו עובר אם נהנה ממנו: **מאי נלו.** בשלא הרשיונו ובהא קמיפלגי דת"ק סבר מכלל ולהבא הוא גובה כו': **חימא סיפא דברי הכל עובר.** ומי טעמא משום להבא ומפרש הוא שיפכא פלוגתייהו בהא ולא לאפוקי דתמר לעיל ברישא עובר אלמא למפרע הוא גובה הכא הוא היה למימר אינו עובר משום דבשעת הלוואה קס ליה ברשות נכרי ולמאן דתמר התם כו':

באחריות. שלא בחמריות פשיטא דיתן ליורשיו אפילו לא זקפן עליו במלוה אבל בחחריות קמ"ל דה"ל יעבכם לעלמו דה"ל כתופס מחייב קמ"ל דלא תשיב ליה כתופס מחייב כיון דזקפן עליו במלוה[א]: **ופייסיה** בזוזי. רבותא נקט אף על פי שנתן מעות לא מלי למימר המעות שנתחייבתי לחביכם נתתי לו:

משתעבדנא לב"ח דאבוכון מדרבי נתן.

ות"ת גבי מטלטלים נמי נימא הכי וגרמא לר"י לדוקא גבי קרקע שייך למימר הכי דבת שיעבוד היא דכשהקרקע זו משועבדת לרחובן משעינן ליה כאילו היא בידו דהא אם מכרה או משכנה מוחר לרחובן וגובה אותה ולכך משועבדת נמי לבע"ח אבל מטלטלים אין להחשיבם כאילו הם בידו לרחובן כיון שאילו מכרם או משכנם אין גובה מהן ומכאן יש להוכיח דהלכה כרבי נתן דהא רבא אקי כוותיה בשמעתין:

אלא

ואתי מלוה ופריק[ו] דתנן [א]מוסיף עוד דינר ופודה את הנכסים האלו כי פליגי דזבין מלוה וקדיש מלוה אביי אמר למפרע הוא גובה כיון דמטא זמניה ולא פרעיה איגלאי מילתא למפרע דמעיקרא ברשותיה הוה קאי ושפיר אקדיש ושפיר זבין ורבא אמר מכאן ולהבא הוא גובה כיון דאילו הוו ליה זוזי הוה מסליק להו בזוזי אישתכח דהשתא קא קני ומי אמר רבא הכי [ב]והאמר רמי בר חמא [ג]ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות וזקפן עליו במלוה ומת ראובן ואתא בעל חוב דראובן וטריף ליה משמעון ואתא שמעון ופייסיה בזוזי דינא הוא דאתו בני ראובן ואמרי ליה לשמעון אנן מטלטלי שבק אבון גבך ומטלטלי דיתמי לבעל חוב לא משתעבדי ואמר רבא אי פיקח שמעון מגבי להו ארעא והדר גבי לה מיניהו [ד]דאמר רב נחמן [ג]יתומים שגבו קרקע בחובת אביהם בעל חוב חוזר וגובה אותה מהן אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה אמטו להכי חוזר וגובה אותה מהן דכמאן דגבו מחיים דאבוהון דמי אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי חוזר וגובה אותה מהן הא הוי כמאן דזבין יתמי נכסי דמי ואילו קני יתמי נכסי מי קא משתעבדי לבעל חוב שאני התם דאמר להו כי היכי דמשתעבדנא ליה לאבוכון משתעבדנא נמי לבעל חוב דאבוכון מדר' נתן [ד]דתניא רבי נתן אומר [ה]מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו שמוציאין מזה ונותנין לזה ת"ל [ו]ונתן לאשר אשם לו תנן נכרי שהלוה את ישראל על חמצו אחר הפסח מותר בהנאה אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה אמטו להכי מותר בהנאה אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי מותר בהנאה ברשותא דישראל הוה קאי הכא במאי עסקינן כשהרהינו אצלו לימא כתנאי ישראל שהלוה לנכרי על חמצו לאחר הפסח אינו עובר משום רבי מאיר אמרו עובר מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר למפרע הוא גובה ומר סבר מכאן ולהבא הוא גובה ותסברא אימא סיפא אבל נכרי שהלוה לישראל על חמצו לאחר הפסח דברי הכל עובר והא איפכא מיבעי ליה למאן דאמר התם אינו עובר הכא עובר למאן דאמר התם עובר הכא אינו עובר

תורה אור השלם

1. וְהִתְנַדִּבוּ אֶת חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהֵשִׁיב אֶת אַשְׁמָתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחָמִישִׁתוֹ יֹסֵף עָלָיו וְנָתַן לַאֲשֶׁר אָשַׁם לוֹ׃ במדבר ה ז

מוסף רש"י

מוסיף עוד דינר. בעל מוב יוסף עוד להלוותו דינר לזה (ערכין כג:). וזקפן עליו במלוה. שלא נתן לו שמעון דמי השדה אלא כתב לו שטר מוב עליהם (כתובות צב:). ופייסיה בזוזי. שמעון דמי השדה שהיה מייב ליתמי פיים את שטחה בשביל לחזור שבחחריות מכרה לו (שם). מטלטלי שביק אבון גבך. והיה בעל חוב של אביהן משולם ממנו שאין להן קרקע, והשתעבדו לא היה לך ליתן, דמטלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב, ועתה גם אתה אין לך לחזור עליהן על בחחריות, לפי שאין להן קרקע מפיהן (שם). מגבי להו ארעא. כשחצעורו יתומים יפרע להן קרקע בדמי השעות והדר גבי מייהו בשביל שחריות לחיים ולא אלו שיגבו לימיר לא יגבו קרקע זה מפיהן אלא לקחתיהו בשעות, דאמר להו ע"י שעבוד חוב לחיים בתה לכם ויהי היא לכם ירושה קרקע שלקח לחיים מהן (שם). בעל חוב. של לחיים, חוזר וגובה אותה מהם. כאילו נפלה להם ממש בירושה (שם). ת"ל ונתן לאשר אשם לו. ולא כתב לאחר אשם שלו, ואשם הוא קרן, כלשמרינן בהגהל (ב"ק קי.) למי שהקרן שלו (כתובות יט.) לאחר הקרן שלו, ולא כתיב לאחר שהוא בו (שם פב.). כשהרהינו אצלו. שהמכרו בידו משכון (כתובות נט:) שנתנו במשכון ביד נכרי, ללא שעבוד מוסכר וגובין ולא שעבוד אלא קנייה ממש (ב"ק צ:).

מוסף תוספות

א. שהרי לא הגיע זמן של פריעה, כדמוכח בכתובות [פה.] דבעינן הוכחה שיעיכבם לשם תפיסה מחיים וכר'. [ו]אי לא זקפן עליו במלוה הוה שמעון מצי למימר שהיה תופס ממון מחיים וכר', דעומדים ליפרע מיד בלא איחור. תוס' ר"פ.

פא א מיי' פ"ו מהלכות ערכין הלכה טז:

פב ב מיי' פי"ח מהל' מלוה הלכה י סמג עשין נד:

פג ג מיי' שם הלכה טו וסמג שם טוש"ע ח"מ סי' קז סעיף ג:

פד ד מיי' פ"ג שם הלכה ו סמג עשין נג טוש"ע ח"מ סי' פו סעיף ג: